

него и Златилъ. И радваше се той, че въ нашенско по-хубавъ бикъ отъ неговия нѣмаше.

А страшното добиче свикна съ Стоилча и го следѣше като куче. Обикна го и сирачето и, погнѣше ли го Златилъ да го бие, бѣгаше при бика. Когато първия пжтъ Стоилчо избѣга тамъ, Златилъ дотърча до обора, заприщи съ две ржце вратата и викна:

— Нагоди ли ми се! Сега да те видя накжде ще бѣгашъ!

Но като рече да прекрачи прага, бикътъ така грозно изрева и дръпна синджира, че Златилъ не видѣ, кога се намѣри на сайванта.

— Ха, затова ли избѣга при него? — викаше разлутениятъ чорбаджия. — Но чакай! Нѣма да отгървешъ боя!

И вечеръта би Стоилча безмилостно на двора.

Да бѣхте отъ нѣкжде чули това, какъ ревѣше бика въ обора и дърпаше синджира...

Единъ день чорбаджията би много Стоилча. Не зная защо. После го повика въ кжщи и следъ малко, гледамъ — сирачето излѣзе съ нѣщо свито въ ржце и отиде нѣкжде.

Мина колко мина, чорбаджията слѣзе бавно и тежко, както той си вървѣше, дойде при менъ и ми каза да изкарамъ и напоя бика.

Напълнихъ коритото и отидохъ за бика. Но като отворихъ вратата, той така силно дръпна синджира и

тѣй страшно извърна очи къмъ мене, че азъ се уплашихъ и се върнахъ назадъ. Но ме достраша отъ чорбаджията, който стоеше до кладенеца, за да свири на бика, докато пие, та присегнахъ, потупахъ настрѣхналото добиче по гърба и влѣзохъ. А бикътъ наведе глава и зачака да го отвържа. Но като го изведохъ на двора и видѣ чорбаджията да затква коритото, че подлизваше, дръпна се лудо и, докато намисля какво да правя, налетѣ връзъ него, закачи го за пояса съ кжситѣ си рога и го метна като дрипа задъ гърба си. Спустихъ се да отбранямъ, но бикътъ се обърна къмъ менъ и азъ — на колатата, а отъ тамъ на кочината, че на зида.

Въ това време се чуха писъцитѣ на чорбаджийката и тритѣ ѝ дъщери. А бикътъ се върна, че като започна да мѣтка отново чорбаджията. А после се заразстѣпва настрѣхналъ около кладенеца.

Насѣбраха се хора, които чуха писъцитѣ, покачиха се на зида и се развикаха. А Златилъ лежи смазанъ до кладенеца, вдига съ мжка ржка, сочи бика и дава знакъ да го застреляме. Но смѣхъ ли да мина презъ двора и отида за пушката. Очитѣ на бика бѣха все въ мене. А другитѣ нѣмаха пушки, че нали наскоро Златилъ бѣше подшушналъ на Юмеръ ага, че въ село слизатъ комити, та заптиетата